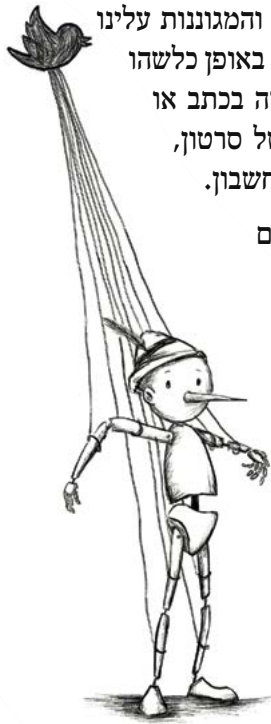

האחראי על האינטרנט סותם פיות

אי אז באמצע שנות התשעים, כשרזי ברקאי ביקש בשידור ממפיקת תוכניתו בגלי צה"ל להעלות לשידור את "האחראי על האינטרנט", כולם התגלגלו מצחוק.

כמעט כולם. עדה נכבדה של קשישים, שהאינטרנט היה להם אז שמועה רחוקה, לא הבינו מה מצחיק. וקבוצה מצומצמת של אנשי תקשורת, שהורגלו במונופול על הפצת הידע ועל השיח הציבורי, הבינה, ולא צחקה כלל. באותם ימים נראה היה שאוטופיה דמוקרטית של חופש מידע ודיבור עומדת לקום. והבדיחה, שלא מדעת, של ברקאי, הייתה על חשבונם.

אך דרכן של אוטופיות להתנפץ אל סלעי המציאות. ואם מישהו יבקש היום לדעת מי האחראי על האינטרנט, כל ילד יוכל להצביע עבורו על אוליגרכיית הביג-טק – קומץ החברות השולטות כמעט על כל הידע שאנו צורכים והמגוננות עלינו מפרטי מידע הנראים להן לא נכונים, לא ראויים, או מפירים באופן כלשהו פרשנות כלשהי של סעיף עלום ממדיניות החברה המסורה בכתב או בעל פה. לרוב הם הורגים ברכות – מצמצמים חשיפה של סרטון, פוסט או ציוץ. לעיתים הם מוחקים תוכן ואפילו משביתים חשבון.

לאחרונה התבשרנו שיש כאלו שחושבים שטוב יהיה אם "האחראים על האינטרנט" פשוט יעלימו אנשים בלתי רצויים. על פי מכון המחקר האמריקני פיו, יותר משמונים אחוז מן המזדהים עם המפלגה הדמוקרטית תומכים בחסימת הנשיא לשעבר טראמפ לצמיתות בכל הרשתות החברתיות. החוקרים לא סקרו שאלה מעניינת אפילו יותר: כמה מתוכם בעד השתקה של כל מי שאינו מחזיק בהשקפתם הפוליטית.

לכרוניקה של ההסלמה בפיקוח הפוליטי של חברות הטכנולוגיה היינו עדים בראשית השנה האזרחית כאשר הרשת החברתית החדשה המזוהה עם הימין, פֶּרְלֶר, חוסלה על ידי חברות הביג-טק בתוך ימים אחדים לאחר המהומות בגבעת הקפיטול. גוגל ואפל הסירו אותה

איורים: דגנית רודובטקי

מחנאות האפליקציות שלהן, ואמזון, שסיפקה לרשת את תשתית השרתים, הורידה עליה את המסך.

הפרט האחרון היה חסר תקדים. שכן להבדיל מרשתות חברתיות או פלטפורמות תוכן, כגון יוטיוב, טוויטר והרשתות של פייסבוק, הטוענות למדיניות תוכן, ומחנאות יישומונים של גוגל ואפל המתיימרות להגן על המשתמשים שלהן, הרי שירות הענן של אמזון הוא תשתית בלבד, תשתית ככל התשתיות. הפעולה של אמזון הייתה הפרת חוזה ואפליה חמורה על רקע אידאולוגי: בדיוק כמו חברת תקשורת שתנתק את הקווים לחברי מפלגה מסוימת על רקע פוליטי, או ספק חשמל שיחשיך ערוץ טלוויזיה שאינו לרוחו. לחגיגה, אגב, הצטרף גם סטארט-אפ ישראלי קטן, ScyllaDB, שניתק את פרלר ממסד הנתונים שספק לה, זרק אבן אחר הנופלת, ורץ כמובן לספר בתקשורת. רק שתדעו.

בראשית חודש מאי התרחב מעגל האחראים על האינטרנט, כאשר חברות טכנולוגיה החלו למנוע הכנסות מערוץ אינטרנטי עצמאי המזוהה עם הימין בקנדה. Rebel News הוקמה על ידי כמה עיתונאים, פליטי תחנת טלוויזיה קנדית שנסגרה. הערוץ עוסק בחדשות ובפרשנות וסוקר את המתרחש בקנדה ובעולם. הוא משמש פה למסד הדתי (הנוצרי) הקנדי, תומך נלהב בישראל, נלהב הרבה פחות מהאסלאם, ועוין במיוחד את ראש ממשלתה הפרוגרסיבי של קנדה, ג'סטין טרודו.

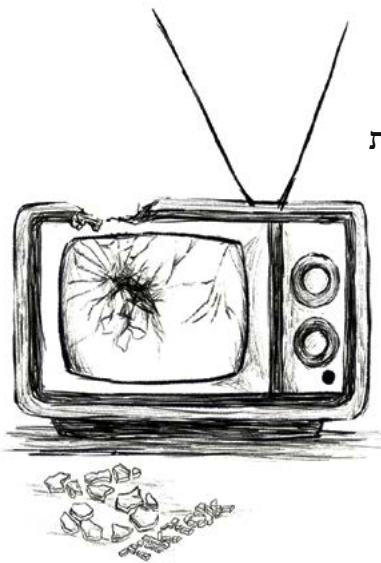
כבר ב-2017 החלו פעילי שמאל קנדי בקמפיין ברשתות החברתיות שדחק במפרסמים להחרים את הערוץ. הכנסות הערוץ נפגעו, אך הוא שרד בעיקר בשל תרומות קבועות שמעבירים לו תומכיו הרבים דרך פלטפורמת התשלומים פייפאל. גם ערוץ היוטיוב של Rebel News התגלה כערוץ מכניס שתרים לחוסנו הכלכלי. אלא שבבוקר אביבי אחד, ללא כל התראה וללא נימוק, השביתה גוגל את האפשרות של הערוץ להרוויח מסרטוני היוטיוב שהוא מפרסם על בסיס יומי. כלומר, אפשר לצפות בסרטוני החדשות שמעלה הערוץ הימני, שכן הם אינם מפירים את תנאי השימוש של יוטיוב – אבל גוגל אינה מאפשרת לפרסם על גביהם ומונעת מ־Rebel News את ההכנסות.

בעוד הערוץ מלקק את פצעי המהלומה מיוטיוב, ניחתה עליו מכה נוספת. ללא כל אזהרה, פייפאל, ענקית הפיננסים האלקטרונית, השביתה את חשבון הערוץ ואיתו את ההכנסה מתרומות הצופים שמגיעה לכמאה אלף דולר בחודש. בהודעה לקונית ששלחה החברה לערוץ נטען שהוא מפר את מדיניות החברה. בהנהלת הערוץ, הנאבק עתה על חייו, מנסים לשווא לברר מה הייתה אותה הפרה. אבל האחראי על האינטרנט שותק.

טלוויזיה ללא גבולות?

בעולם גלובלי צומחות פלטפורמות גלובליות – ואיתן בעיות גלובליות לשחקנים המקומיים. הממשלות הדמוקרטיות ברחבי העולם השלימו זה מכבר עם העובדה כי הן אינן שולטות עוד במילה הכתובה. בישראל למשל התאדתה כמעט מעצמה פקודת העיתונות מימי המנדט הבריטי, אשר חייבה קבלת רישיון ממשרד הפנים כדי להוציא עיתון. הפקודה אומנם בוטלה רשמית רק לפני כחמש שנים, בעקבות עתירות חוזרות של האגודה לזכויות האזרח, אך היא נפחה את נשמתה שנים רבות קודם לכן, כאשר האינטרנט הלך והידק את החבל על צוואר העיתונות המודפסת בעוד הטלפונים החכמים שומטים את הקרקע מתחת לרגליה. הצנזורה הצבאית בארץ עודנה קיימת, ובוודאי צווי איסור הפרסום השונים של בתי המשפט, אך האפקטיביות שלהם נשחקת בידי כלי תקשורת אינטרנטיים הפועלים בחו"ל, או האלמוני המציין ברשת חברתית. גם מוסדות הפיקוח העצמי של התקשורת, כמו מועצת העיתונות בארץ או ה־ Royal Charter on self-regulation of the press הבריטי, מאבדים רלבנטיות בעולם שבו החשיפה היומית של עשרות חשבונות טוויטר בישראל גבוהה מזו של עיתונים ארציים.

אפילו הפופוליסטים במנהיגים הסוציאליסטיים השלימו עם העובדה שאי אפשר לשמר את מקומות העבודה של העיתונות המודפסת. עוד לפני עשור הניחה חברת הכנסת דאז שלי יחימוביץ הצעת חוק להצלת העיתונות המודפסים בישראל. מלבד שלל הטבות מס ביקשה יחימוביץ לנהוג כמתוקנות שבאומות ולחייב את המדינה לממן לכל צעיר ישראלי מינוי לעיתון יומי אחד למשך שש שנים. יחימוביץ נשאה אז עיניה אל פרויקט דומה של הממשל הצרפתי. אלא שהפרויקט בצרפת שרד בקושי שלוש שנים וגווע בקול ענות חלושה. התברר שאפשר להביא את העיתון אל הצעיר, אבל אי אפשר להכריח את הצעיר להוריד את העיניים מהמכשיר הנייד.

את הקרב האבוד על העיתונות הכתובה משחזרות עכשיו הממשלות בחזית המדיה המשודרת. גופים כמו 'הרשות השנייה לטלוויזיה ולרדיו' ו'המועצה לשידור כבלים ולשידורי לוויין' בישראל או סוכנות Ofcom הבריטית מאבדים אף הם את מעמדם בעידן שבו בכל יום מתים בשיבה טובה צופים ותיקים של הערוצים ברישיון ממשלתי ונולדים בשעה טובה משתמשים חדשים בטיקטוק. גם כאן

הרגולטורים מנסים לשמר את השליטה על המידע שהמונים צורכים, ועל הדרך גם את התעשייה המקומית, אנכרוניסטית ככל שתהיה. ומכיוון שפקידי ממשלה, בוודאי הבכירים שבהם, עברו את גיל שש-עשרה מזמן, הם נאבקים בעוז באויב שהם מצליחים להבין, ולא בזה שעומד להביס אותם בתוך שנים אחדות. לכן, הכידונים מופנים עכשיו אל שירותי השידור האינטרנטי של תוכני טלוויזיה, המוכר בשמו הלועזי סטרימינג.

בבריטניה, אלה הם השירותים שמספקות חברות תוכן אמריקניות כגון דיסני, אמזון-פריים וכמובן נטפליקס. את התכנים שהן משווקות במדינה מבקשת הממשלה הבריטית להכפיף ל-Ofcom. התקרית שנתנה את האות למתקפה על החברות הזרות הייתה, איך לא, קשורה בבית המלוכה. אי-דיוקים היסטוריים בסדרה 'הכתר' של נטפליקס עוררו סערה ציבורית, והדרישה לפיקוח על התכנים המשודרים בסטרימינג מצאה את הדלתות והלבבות בדאונינג 10 פתוחות לרווחה. בתזכיר מדיניות שמקדם שר התרבות, המדיה והספורט בממשלה הבריטית, אוליבר דאוודן, נכתב כי מטרת החוק היא להבטיח את איכות המוצר התקשורתי המוגש לתושבי בריטניה, אך גם את שלומם של ערוצי השידור הציבורי הבריטי, שעל פי התזכיר מתקשים להתמודד עם הפופולריות של חברות המדיה הבינלאומיות. הערוצים הבריטיים, כך רומז התזכיר, עומדים מאחורי מאמצי החקיקה. הטלוויזיה המקומית אומנם מפגינה עדיין פופולריות וחוסן כלכלי, אבל הממשלה חוששת כי מצב זה לא יאריך ימים.

היוצרים הישראליים, המנסים לקדם חקיקה דומה, דווקא בחרו שלא לטעון לאיכות לא מספקת של התוכן הטלוויזיוני המיובא. הם טענו שהבעיה היא רשת הביטחון הכלכלי של עולמם הישן שהולכת ונעלמת. רשויות הפיקוח הישראליות מופקדות רק על ערוצי הברודקאסט ועל חברות הכבלים והלוויין, ולכן רק אותם הן מחייבות להקדיש חלק מהכנסותיהם ליצירה ישראלית. עלייתן של חברות הפטורות מחובה זו, כמו סלקום TV הישראלית או נטפליקס הבינלאומית, הביאה לצמצום ההכנסה המובטחת של חברות ההפקה המקומיות. איגודי היוצרים הישראליים דרשו חקיקה חדשה שתחייב כל ספק תוכן, בכל טכנולוגיה, לקנות מחבריהם תוכן באחוזים קבועים מהכנסותיו. מן הוועדה לבחינת שוק התקשורת המשודרת, בראשותו של חבר הכנסת לשעבר רועי פולקמן, דרשו האיגודים כי סכום ההשקעה השנתי של חברות המדיה ביצירה הישראלית לא יפחת מ-230 מיליון שקלים, ללא קשר להכנסותיהן של חברות אלו. הם דרשו גם לחייב את גופי השידור לרכוש יותר מיצירותיהם הדוקומנטריות, הפופולריות פחות – ואפילו לחייב את גופי השידור, חדשים כישנים, לשדר את היצירה הישראלית, שאותה חויבו לרכוש, בחבילות הבסיס ובפריים טיים.

פולקמן הוא פליט המפלגה החברתית המנוחה 'כולנו' של משה כחלון, אך הוא מזהה את עצמו במשך שנים כ'ימין ליברלי'. לכן, כנראה, הוא בחר להראות הפעם ליוצרים הישראליים פנים פחות סוציאליסטיות: הוא הציב רף גבוה של הכנסה שנתית, רף

שרק חברת שידור שתחצה אותו תחויב להפריש חלק מהכנסותיה לרכישות בתעשייה המקומית. הרף הוא 300 מיליון שקלים בשנה, סכום שספק אם יותר מאחד מספקי התקשורת החדשים יוכל להגיע אליו בשנים הקרובות. למגינת איגודי היוצרים הוא אף המליץ להקטין את שיעור ההפרשה לרכישת תוכן מקורי שבו מחויבות כיום חברות הכבלים והלוויין.

לשר התקשורת, יועז הנדל, שגם הוא מפלרטט עם תווית הימין הליברלי, המליצה הוועדה של פולקמן להחליף את הרגולטורים הנוכחיים במועצה ציבורית שלצידה גוף שיפקח על ספקי התכנים ללא קשר לטכנולוגיית השידור שהם משתמשים בה. אנשי משרד התקשורת מעלים בעיני רוחם, ככל הנראה, את אנשי המועצה הישראלית פותחים בשיח פורה עם אנשי המטה של נטפליקס בקליפורניה על תוכני הסדרות שמפיקה או מפיצה חברת הענק הבינלאומית. אך אם דמיונם אינו פורה מספיק כדי לראות את הרגולטור הישראלי מנסה להידבר עם אדיסון ריי (בת 21) או עם צ'רלי ד'אמיליו (בת 17), הם כנראה מנסים לפקח על העולם של אתמול. ואם במשרד התקשורת לא יודעים מי אלו אדיסון ריי וצ'רלי ד'אמיליו, שישאלו את הנכדים.

אולי מוורשה תצא תורה

המנהיג הפולני הבולט בין שתי מלחמות העולם, יוזף פילסודסקי, הוא שהגה את תוכנית הפדרציה של מדינות מזרח אירופה. שמה הלטיני של התוכנית אינטרמריום (Intermarium), בין הימים, נגזר מגבולותיה המתוכננים שהשתרעו

בין הים הבלטי בצפון, הים השחור בדרום מזרח והים

האדריאטי בדרום מערב. הפדרציה תוכננה לכלול

את השטחים של המדינות הבלטיות לצד

פולין, הונגריה, רומניה, מערב אוקראינה

וחלק ממדינות הבלקן. היא נועדה

להיות קונפדרציה שתשחזר ברוחה

ובגבולותיה הכלליים את האיחוד

הפולני-ליטאי שהתקיים מאמצע

המאה ה-16 עד סוף המאה ה-18;

ישות מדינית השומרת על חירותם

של העמים הדחוקים בין הדוב הרוסי

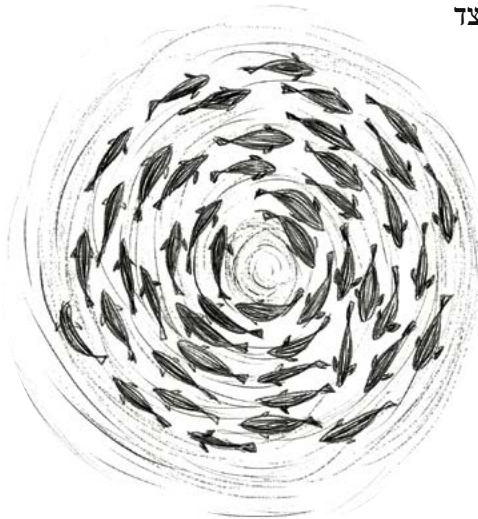
במזרח לבין העמים הגרמניים במערב.

חזון אינטרמריום לא יצא אל הפועל,

ושנים אחדות לאחר מותו של פילסודסקי

חילקו הקומוניסטים ממזרח והנאצים

ממערב את פולין ביניהם. האזור כולו נכבש

במלחמת העולם השנייה בידי הגרמנים ואז בידי הסובייטים, ונותר עשרות שנים אזור ההשפעה שלהם. לאחר נפילת הגוש הקומוניסטי שב מערבה – הפעם כסרח עודף של המדינות העשירות של האיחוד האירופי.

'תוכנית אינטרמריום' של פילסודסקי הייתה חוליה אחת בשרשרת היסטורית ארוכה. הניסיון של מדינות מזרח אירופה לראות את עצמן כגוש פוליטי ותרבותי מובחן מהמערב וגם מהמרחב הרוסי הוא בן כשבע-מאות שנה. גלגולה המודרני הבולט של מגמה זו היא ברית וישגרד של הונגריה, פולין, צ'כיה וסלובקיה. הברית שקמה ב-1991, סמוך לקריסתו של הגוש הקומוניסטי, משמשת היום מעין ברית הגנה צבאית מפני הרוסים במזרח אך לא פחות מכך ברית הגנה תרבותית מפני הפרוגרסיביות הקיצונית הפורחת במדינות מערב אירופה. המדינות הללו רואות את עצמן כלאומיות יותר, שמרניות יותר ומאוימות על ידי הרוח הנושבת ממוסדות האיחוד אי שם בבריטליה. לחיק החם הזה נמלט לא פעם בשנים האחרונות ראש הממשלה לשעבר, בנימין נתניהו, בניסיונותיו לבנות אקלים פוליטי נוח יותר לישראל באירופה. הברית הישראלית עם ברית וישגרד התקלקלה לאחרונה בשל קרע עם הממשלה הפולנית שרק הולך ומתרחב. אך הברית המזרח אירופית שרירה וקיימת, כמו גם המתרחבת המתמדת בינה לבין הנהגת האיחוד האירופי.

נוסף על שיתוף הפעולה המדיני, הכלכלי והצבאי, הברית השמרנית של מזרח אירופה מנסה ליצר גם סדר יום אקדמי משל עצמה. במאי האחרון נפתחה בוורשה אוניברסיטה המתהדרת בשם קולגיום אינטרמריום, ומייעדת את עצמה להיות בית גידול לאינטלקטואלים ומשפטנים שמרנים מכל מדינות האזור. האוניברסיטה קמה בעיקר בשל התחושה, הרווחת גם שם, שהעולם האקדמי נעשה סביבה עוינת למי שאינו מתיישר עם סדר יום פרוגרסיבי. "האוניברסיטה שלנו היא חוף מבטחים לכל אלה שבחיפושם אחר חופש וסדר אינם נרתעים מהתייחסות להישגי הדורות הקודמים, ובהם יסודות הציוויליזציה שלנו: החוק הרומי, אהבת האמת היוונית והמורשת החיה של הנצרות", נכתב במניפסט האוניברסיטה. אך סיבה נוספת להקמת המוסד היא ההרגשה כי במאה השנים האחרונות העולם האקדמי והאינטלקטואלי של מדינות מזרח אירופה נחטף תחילה בידי ברית המועצות הקומוניסטית ממזרח, ומאוחר יותר בידי מדינות המערב.

"קולגיום אינטרמריום מפגיש בין האליטות של מדינות האינטרמריום, שמזה עשרות שנים נשללה מהן האפשרות ליצור מוסדות אקדמיים משלהן", נכתב שם, והובטח כי "זהו אינו רק מקום שבו ניתן לשוחח על התרבות המשותפת ועל מגוון המסורות השונות באזורנו, אלא בעיקר על שיתוף פעולה מדעי, חברתי וכלכלי עכשווי ובעתיד".

גבולות הטיפול על פי גוגל

ארגוני הלהט"ב בעולם הכריזו מלחמת חורמה נגד טיפולי ההמרה (טיפולים המיועדים להפיכת הנטייה המינית של הומוסקסואלים). על אף התמיכה המסיבית של הממסד הפסיכולוגי ברוב מדינות העולם המערבי במאבקם, ארגוני הלהט"ב קצרו עד כה רק הצלחה חלקית בניסיונותיהם לאסור על הטיפולים לחלוטין.

הסיבה האחת לכך היא הקושי להגדיר טיפול כטיפול המרה. רבים, בעיקר בגיל הנעורים, נעזרים בפסיכולוגים כדי לברר את זהותם המינית. רבים אחרים, בעיקר בני קהילות דתיות האוסרות על יחסים הומוסקסואלים, מגיעים כדי לנסות לטפח בעצמם נטייה הטרנסקסואלית גם כאשר הם מוצאים בתוכם נטיות אחרות. מתנגדי טיפולי ההמרה אינם יכולים להתנגד לטיפול כבירור ולטיפול כתמיכה. בשני המקרים, כל מה שנדרש ממטפל כדי לעקוף חקיקה האוסרת את הטיפול הוא להימנע מלהכריז בפירוש על מטרה של המרת נטייה מינית.

הסיבה השנייה לקושי לאסור את הטיפול בחוק היא כמובן העובדה שחקיקת חוק שכזה תמנע מאדם בוגר את האוטונומיה לקבוע את גורלו. לכן, גם במקומות שבהם ארגוני הלהט"ב מצליחים לקדם חקיקה עשירה ברטוריקה המבטאת הסתייגות גורפת מהטיפול, בסופו של דבר החוקים המתקבלים עוסקים בעיקר בקטינים, בחסרי ישע או במטפלים בעלי שיטות מפוקפקות במיוחד.

אך בעוד המערכות הפוליטיות, מתקדמות ונאורות ככל שיהיו, נאלצות להביא בחשבון את רצון הציבור ואת מורכבות החיים, גוגל פטורה מכל אלו. אשר על כן,

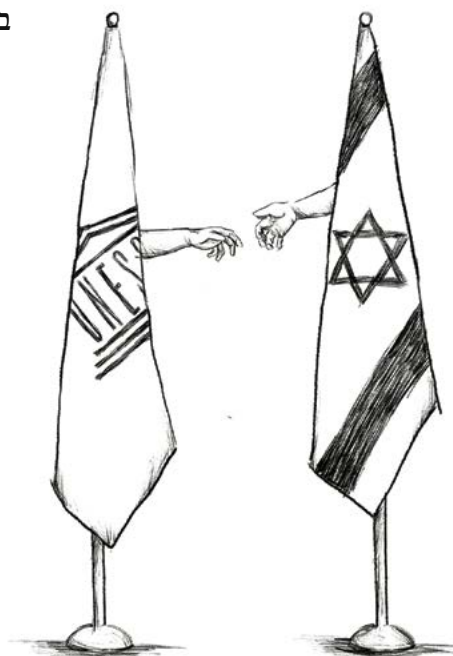
לאחר שגילתה שגולשים רבים בישראל מחפשים מידע על טיפולי המרה, הכריזה גוגל ישראל בחודש שעבר על הגבלת המידע לגולש הישראלי. החברה אומנם לא הכריזה במפורש על חסימה הרמטית של תוצאות חיפוש המלמדות על מטפלים המעניקים טיפולים כאלה או על טענות ליעילותם, אך היא הודיעה כי תקדם בעזר את התוצאות השוללות כל טיפול המרה ואבק טיפול המרה. ואכן, כיום, אפילו חיפוש המבטא רצון למצוא מטפל כזה (למשל: "מחיר של טיפולי המרה")

מעלה עשרות תוצאות העוסקות בשלילת הטיפול, ללא בדל אינפורמציה על המקום שבו ניתן לקבלו.

בגוגל ישראל נתלים כמובן בדעה הרווחת בממסד הפסיכולוגי שהטיפולים "אינם יעילים ועשויים אף להיות מזיקים". אלא שבדפי התוצאות הראשונים לחיפוש "טיפול טבעי לסרטן" מתקבלות תוצאות רבות, כמו למשל קבוצת פייסבוק המבטיחה, ריפוי סרטן ללא אונקולוגים, ריפוי סרטן במיצים טבעיים, ואף ריפוי בכוח המחשבה של מדיום מפורסם. מיותר לציין מהי הדעה הרווחת בממסד הרפואי באשר לטיפולים כאלה ולנזקיהם האפשריים.

משרד החוץ למען אויבי ישראל

ראש הממשלה החילופי, יאיר לפיד, הורה לאחרונה לאנשי משרד החוץ להתחיל בעבודת מטה שעניינה ביטול החלטה מ-2019 של ראש הממשלה המכהן, נפתלי בנט. אחרי שממשל טראמפ הודיע על ניתוק קשריו עם ארגון התרבות של האו"ם, אונסק"ו, בין השאר בשל עוינותו המתמשכת לישראל, הודיע שר החינוך דאז, בנט, על ניתוק קשריה של ישראל עם הארגון. עכשיו לפיד מבקש להפוך את ההחלטה הישראלית,

דבר שיאפשר לממשל ביידן לחדש אף הוא את הקשר עם הארגון ולהזרים אליו באופן מידי כחצי מיליארד דולר, ה'חוב' של ארה"ב לארגון על השנים האחרונות. כדי להבין מהי הרוח הנושבת באונסק"ו נספר כי בסוף שנה שעברה חשף הלל נוייר, מנכ"ל UN Watch, כי הארגון הכיר בקרן של משפחת אסד בסוריה כ"גוף המגן על המורשת התרבותית".

בינתיים, נוייר וארגונו ממשיכים לעשות את העבודה שהייתה אמורה להיעשות במטה משרד החוץ. בשרשרת דו"חות שפרסם UN Watch בשש השנים האחרונות נחשפה פעילות ענפה של הסתה אנטישמית של עובדים ומורים בסוכנות אחרת של האו"ם, הייחודית לעניין הפלסטיני – סוכנות אונר"א. לשם חידוש הקשרים עם

אונר"א, ממשל ביידן לא חיכה אפילו להכשר מיאיר לפיד. באפריל השנה הוא הודיע כי המימון לארגון, שהופסק גם הוא בימי טראמפ, יתחדש בהיקף של כ-150 מיליון דולר. ביולי נודע כי סכום הסיוע יוכפל, ואף יותר מכך, ויעבור את 300 מיליון הדולר. מי שראה ציוץ של לפיד בנושא, שישתף.

קטי הרצוג היא עיתונאית עצמאית מסיאטל עם תחום התמחות ייחודי: שלטון האימים של האידאולוגיה הפרוגרסיבית הקיצונית בבתי הספר לרפואה באוניברסיטאות נאורות במיוחד בארה"ב. אפשר לטעות ברבות מהדיעות שהרצוג מפרסמת ולחשוב אותן לפרודיה או לאגדה עירונית. אך הרצוג היא עיתונאית רצינית הנסמכת על ראיות, מקורות אמינים והצלבת מידע. את האפיזודה הבאה, שהתרחשה באחת מאוניברסיטאות קליפורניה, מגבה הקלטה שהקליטה סטודנטית לרפואה במהלך שיעור באנדוקרינולוגיה. "אני לא רוצה שתחשבו שניסיתי לרמוז באופן כלשהו על משהו. ואם תוכלו למצוא מעט נדיבות כדי לסלוח לי על כך, אני אעריך זאת מאוד", נשמע שם מרצה המבקש על נפשו. "אמרתי קודם, 'כאשר אישה היא בהריון', דבר שיכול לרמוז שרק נשים יכולות להיכנס להריון. אני מתנצל עמוקות בפני כולכם".